

Vlaams
Parlement

ingediend op **872** (2015-2016) – Nr. 1
11 augustus 2016 (2015-2016)

Ontwerp van decreet

houdende instemming met

- 1° de overeenkomst tussen
het Koninkrijk België en het Koninkrijk Noorwegen
tot het vermijden van dubbele belasting inzake
belastingen naar het inkomen en
tot het voorkomen van het ontduiken
van belasting, ondertekend te Oslo
op 23 april 2014,
- 2° het protocol bij de onder 1° vermelde overeen-
komst, ondertekend te Oslo op 23 april 2014

MEMORIE VAN TOELICHTING

I. ALGEMENE TOELICHTING**1. Samenvatting**

Dit instemmingsdecreet heeft betrekking op de goedkeuring van een nieuw dubbelbelastingverdrag tussen België en Noorwegen. Dubbelbelastingverdragen (DBV) zijn verdragen waarin twee staten of uitzonderlijk meer dan twee staten afspreken hoe zij de heffing van hun belastingen op elkaar afstemmen met als voornaamste doel te voorkomen dat eenzelfde belastbare materie tweemaal wordt belast.

Noorwegen stelde in 2005 voor om de overeenkomst van 1988 gedeeltelijk te herzien. Noorwegen had immers zijn interne regeling voor het vermijden van dubbele belasting op actieve inkomsten gewijzigd. Tijdens de onderhandelingen van 22 tot 24 mei 2012 in Brussel werd beslist de volledige overeenkomst te herzien. De reden hiervoor was rekening te kunnen houden met de evolutie van het OESO-modelverdrag en van het intern recht en de verdragspolitiek van beide staten.

De voorliggende overeenkomst is een klassiek dubbelbelastingverdrag. Ze heeft in de eerste plaats tot doel dubbele belasting inzake belastingen op het inkomen en het vermogen te vermijden en het voorkomen van het ontduiken van belasting. De overeenkomst telt 29 artikelen. Bij de overeenkomst is ook een protocol toegevoegd dat integraal deel uitmaakt van de overeenkomst. Dit protocol verduidelijkt en omschrijft enkele artikelen uit de voorliggende overeenkomst.

Dit ontwerp van instemmingsdecreet kadert in de strategische doelstelling 'Vlaanderen onderhoudt goede relaties met buitenlandse overheden' uit de beleidsnota Buitenlands Beleid, Internationaal Ondernemen en Ontwikkelings-samenwerking.

2. Situering*De strijd tegen de belastingparadijzen en de schadelijke belastingpraktijken*

In 1996 constateerden de lidstaten van de Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling (OESO) de noodzaak van toezicht op de fiscale gevolgen van de geleidelijke liberalisering van de internationale handel en investeringen. Hoewel de toenemende mobiliteit van kapitalen een onbetwistbare rol heeft gespeeld in de economische groei, heeft zij echter ook de belastingstelsels van de verschillende staten tegen elkaar uitgespeeld. Die concurrentie heeft geleid tot een opbod bij het invoeren van stimuleringsmaatregelen en tot de bloei van belastingparadijzen.

Deze toestand zorgde voor een verstoring van het evenwicht op het vlak van investeringsbeslissingen die in het algemeen schadelijk is voor de begroting van de meeste landen. De lidstaten belastten de OESO er dan ook mee om maatregelen uit te werken om die verstoring tegen te gaan.

Op grond van dat mandaat heeft de OESO in 1998 een rapport voorgelegd waarin de criteria zijn vastgelegd die kenmerkend zijn voor belastingparadijzen en schadelijke belastingpraktijken. Dit rapport bevatte aanbevelingen tot het invoeren van een reeks unilaterale, bilaterale of multilaterale maatregelen om die stelsels en die praktijken op een gecoördineerde wijze te kunnen bestrijden. Bij die maatregelen hoorden met name ook het opheffen van de bepalingen die de toegang van de belastingdiensten tot bankgegevens beperkten en een intensievere en meer doel-

treffende aanwending van de procedures voor internationale administratieve bijstand.

In 2000 verklaarde het Comité voor fiscale zaken van de OESO dat alle lidstaten aan hun belastingadministraties toegang tot bankgegevens moesten verlenen met het oog op de uitwisseling daarvan met hun verdragspartners. De lidstaten kregen ook nog andere aanbevelingen, meer bepaald het verbod op anonieme bankrekeningen of de verplichting om inlichtingen uit te wisselen in die gevallen waarin de aangezochte staat de gevraagde inlichtingen niet nodig heeft voor de toepassing van zijn eigen belastingwetgeving. De initiatieven die de lidstaten (en de staten die het statuut van waarnemer hebben) namen, werden onderworpen aan een gedetailleerd onderzoek waarover de OESO in 2003 en 2007 rapporten publiceerde.

Opbouw van het internationale proces met focus op de uitwisseling van inlichtingen in fiscale aangelegenheden

In 2002 werkte het 'Global Forum' inzake transparantie en uitwisseling van inlichtingen een modelverdragstekst uit die beperkt blijft tot de uitwisseling van inlichtingen in fiscale aangelegenheden. Het Global Forum pleit voor het sluiten van overeenkomsten conform de beginselen die in dat modelverdrag zijn opgenomen. De uitwisseling van bankgegevens is één van die beginselen. Sinds 2006 wordt in een jaarlijks rapport verslag uitgebracht over de vooruitgang die de landen die actief zijn in het Forum, maakten.

Als gevolg van die acties werd tevens een paragraaf 5 ingevoegd in artikel 26 van de OESO-modeltekst. Op grond van dat artikel 26 is een staat in principe niet verplicht om inlichtingen te verstrekken die ingevolge zijn wetgeving niet kunnen worden verkregen. De nieuwe paragraaf 5 wijkt af van dit beginsel en laat een staat niet toe het verstrekken van inlichtingen te weigeren enkel en alleen omdat die inlichtingen in het bezit zijn van een bank. Samen met Luxemburg, Oostenrijk en Zwitserland maakte België in eerste instantie voorbehoud bij deze nieuwe bepaling.

De aansluiting van België bij het internationale proces

België aanvaardde om in het dubbelbelastingverdrag met de Verenigde Staten (VS), dat het op 27 november 2006 ondertekende, een bepaling op te nemen die analoog is aan artikel 26, §5, van de OESO-modeltekst. De wet van 3 juni 2007 houdende goedkeuring van die overeenkomst staat toe dat de Belgische administratie, in afwijking van artikel 318 van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen (WIB), een belasting vestigt ten laste van een Belgische belastingplichtige op grond van inlichtingen die de Amerikaanse administratie heeft ingewonnen bij een Amerikaanse bank.

Onmiddellijk na het sluiten van de overeenkomst met de VS heeft België vanaf januari 2007 binnen de internationale instanties zoals de OESO, de Europese Unie (EU) en de Verenigde Naties (VN), laten weten dat het bereid was om geval per geval met andere staten te onderhandelen over een verdragsbepaling die gelijkaardig was aan die overeengekomen met de VS. Op deze aanzet van België is geen enkel initiatief van verdragspartners gevolgd. In de versie van 2008 van het OESO-modelverdrag heeft België bovendien vastgehouden aan zijn principieel voorbehoud, maar het heeft duidelijk aangegeven dat het bereid was om, geval per geval, een bepaling te aanvaarden met betrekking tot het uitwisselen van bankgegevens.

België sloot zich in maart 2009 volledig aan bij de regels inzake transparantie en uitwisseling van inlichtingen die binnen de OESO werden uitgewerkt.

Versnelling van het proces

De groep van de twintig belangrijkste economieën (G20) bevestigde op 2 april 2009 de nood aan transparantie en internationale samenwerking in belastingzaken en dreigde met sancties tegen de staten die terughoudend zijn om zich aan te sluiten bij het OESO-model. De staten die deel uitmaken van het Global Forum, werden over drie lijsten verdeeld, in functie van de vooruitgang die elk van hen had geboekt bij het invoeren van het OESO-model. België stond op de 'grijze' lijst van landen die het model nog niet op een voldoende manier gebruiken.

Teneinde van de 'grijze' lijst te verdwijnen, voerde België sinds maart 2009 zijn inspanningen op om zo snel mogelijk internationale overeenkomsten te sluiten die de uitwisseling van bankgegevens mogelijk moeten maken. Dankzij die inspanningen ondertekende België op zeer korte tijd twaalf overeenkomsten die voorzien in een administratieve bijstand volgens de eisen van het OESO-model. Daardoor is België sinds 17 juli 2009 opgenomen in de 'witte' lijst met staten die het model van de OESO reeds wezenlijk gebruiken.

Sinds 2009 heeft België een 40-tal nieuwe dubbelbelastingverdragen, protocollen en specifieke akkoorden inzake de uitwisseling van inlichtingen (Tax Information Exchange Agreements, TIEA's) ondertekend om de uitwisseling van bankgegevens mogelijk te maken. Dit brengt het totaal op ongeveer 90 dubbelbelastingverdragen waarin bepalingen zijn opgenomen die voorzien in de uitwisseling van inlichtingen.

Een reeks adviezen van de Raad van State, afdeling Wetgeving, in 2010 verstrekt aan de federale overheid, heeft gesteld dat indien in belastingverdragen of wijzigende protocollen gewag wordt gemaakt van "belastingen van elke soort en benaming die worden geheven door of ten behoeve van de overeenkomstsluitende staten", deze bepaling niet alleen beperkt is tot federale belastingen of oneigenlijke gewestbelastingen die nog altijd door de federale overheid worden geïnd. Deze bepaling kan volgens de Raad van State eveneens slaan op deelstaatbelastingen die door de deelstaten zelf worden geïnd. Het gaat dus om gemengde verdragen.

Belang voor Vlaanderen

Dubbelbelastingverdragen (DBV) zijn in principe gemengde verdragen die zowel tot de bevoegdheid van de federale overheid als tot die van de gemeenschappen en de gewesten behoren. Zij bevatten immers, naast een ruime omschrijving van het begrip 'belastingen', het algemene beginsel van non-discriminatie.

De eerste paragraaf van artikel 2 omschrijft de belastingen waarop de overeenkomst van toepassing is: de belastingen naar het inkomen die, ongeacht de wijze van heffing, worden geheven namens de verdragsluitende staten, hun staatkundige onderdelen of plaatselijke gemeenschappen. Artikel 2, §3, b), van de overeenkomst bepaalt dat de overeenkomst aan Belgische zijde van toepassing is op de personenbelasting, de vennootschapsbelasting, de rechtspersonenbelasting en de belasting van niet-inwoners met inbegrip van de voorheffingen en de opcentiemen op die belastingen.

Sinds de regionalisering van de onroerende voorheffing via de bijzondere wet van 16 januari 1989 betreffende de financiering van de gemeenschappen en de gewesten, beogen DBV ook een gewestbelasting. De Vlaamse onroerende voorheffing werd sindsdien niet uitgesloten uit de werkingssfeer van DBV's. De onroerende voorheffing valt bijgevolg onder het toepassingsgebied van voorliggende overeenkomst.

Sinds de zesde staatshervorming mogen de gewesten ook opcentiemen heffen op de gereduceerde belasting staat en verkregen ze bepaalde exclusieve bevoegd-

heden. Daarnaast zijn ze ook bevoegd om belastingverminderingen, belastingkredieten en forfaitaire kortingen toe te staan binnen hun materiële bevoegdheden. De gewesten zijn dus gedeeltelijk bevoegd voor de personenbelasting. De dienst van de personenbelasting blijft evenwel een federale bevoegdheid.

Artikel 23 van de overeenkomst verbiedt discriminatie op fiscaal vlak op grond van nationaliteit. In België betreft dit verbod tevens het geheel van de gemeenschaps- en gewestbelastingen, want paragraaf 6 van dit artikel bepaalt dat de nationale behandeling eveneens geldt voor belastingen van elke soort en benaming, ongeacht artikel 2.

Wat Vlaanderen betreft, is de overeenkomst volgens artikel 25 niet enkel van toepassing op de federale belastingen, maar ook op de andere belastingen die er (kunnen) worden geheven, zoals die van de Gemeenschap, het Gewest, de provincies en de gemeenten. Artikel 25, §1, luidt immers als volgt: "De bevoegde autoriteiten ... wisselen de inlichtingen uit ... met betrekking tot de belastingen van elke soort en benaming die worden geheven ... De uitwisseling van inlichtingen wordt niet beperkt door de artikelen 1 en 2."

3. Inhoud

Deze overeenkomst is een klassiek dubbelbelastingverdrag. Ze heeft in de eerste plaats tot doel dubbele belasting inzake belastingen op het inkomen en het vermogen te vermijden. Ze beoogt zo de positie van Belgische investeerders in Noorwegen te verbeteren en België aantrekkelijker te maken voor Noorse investeerders. De overeenkomst regelt ook de uitwisseling van inlichtingen tussen de belastingadministraties. Die inlichtingen zijn noodzakelijk voor de toepassing van de overeenkomst en van de interne wetgeving van de beide staten met betrekking tot de door de overeenkomst beoogde belastingen. Tevens bevat de overeenkomst bepalingen inzake non-discriminatie (nationale behandeling) en onderling overleg.

4. Procedureverloop

4.1. Totstandkoming

Het eerste DBV tussen België en Noorwegen werd ondertekend op 30 juni 1967, maar die overeenkomst werd vervangen door de overeenkomst tussen België en Noorwegen tot het vermijden van dubbele belasting en tot het voorkomen van het ontgaan van belasting naar het inkomen en naar vermogenswinsten ondertekend op 14 april 1988, die op 4 oktober 1991 in werking trad. Dat DBV werd gesloten met het oog op een bijzondere verdragsregeling voor de belastingheffing van inkomsten uit offshore verrichte werkzaamheden van exploratie en exploitatie van olievelden en om rekening te houden met de werkzaamheden van de OESO op dat vlak.

De overeenkomst van 1988 werd op verzoek van de Federale Regering gewijzigd door het protocol van 10 september 2009. Dat verzoek volgde op de beslissing van de regering om de werkingssfeer van de internationale administratieve bijstand uit te breiden tot bankgegevens. Het maakt deel uit van een wereldwijd proces ter versterking van de internationale samenwerking in belastingzaken. Aangezien het verdrag en het aanvullend protocol overeenkomstig de inmiddels gevestigde adviespraktijk van de Raad van State gemengde verdragen zijn, betuigden de Vlaamse Gemeenschap en het Vlaamse Gewest hun instemming met het DBV van 14 april 1988 en het protocol van 10 september 2009 bij decreet van 7 juni 2013.

Noorwegen stelde reeds in 2005 voor om de overeenkomst van 1988 gedeeltelijk te herzien. Noorwegen had immers zijn interne regeling voor het vermijden van dubbele belasting op actieve inkomsten gewijzigd. Er werd overgeschakeld van

een vrijstellingsmethode naar een verrekeningsmethode. De onderhandelingen zijn echter pas in 2012 van start gegaan.

Tijdens de onderhandelingen van 22 tot 24 mei 2012 in Brussel werd beslist de volledige overeenkomst te herzien. De reden hiervoor was rekening te kunnen houden met de evolutie van het OESO-modelverdrag en van het intern recht en de verdragspolitiek van beide staten.

Reeds na de eerste onderhandelingsronde werd een volledig akkoord bereikt. Aan de geparafeerde tekst werden slechts een paar technische verbeteringen aangebracht.

Op 24 mei 2013 legde de Werkgroep Gemengde Verdragen (WGV), adviesorgaan van de Interministeriële Conferentie voor Buitenlands Beleid (ICBB), het gemengde karakter van de voorliggende overeenkomst vast. Zowel de federale overheid als de gemeenschappen en de gewesten worden respectievelijk bevoegd geacht. De ICBB heeft deze beslissing van de WGV op 29 augustus 2013, via de schriftelijke procedure, stilzwijgend bekrachtigd.

Het voorliggende protocol werd ondertekend volgens formule 2 van de ICBB (één handtekening aan Belgische kant), door de Belgische ambassadeur te Oslo. De deelstaten worden vermeld in de aanhef en in de ondertekeningsformule van het protocol boven de handtekening van de ondertekenaar.

4.2. Advies van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen (SERV)

De Vlaamse Regering heeft het ontwerp van decreet voorgelegd aan de SERV voor advisering. De SERV heeft echter medegedeeld geen advies te formuleren vanuit selectiviteitsoverwegingen en de beperkte beleidsimpact van het ontwerp van decreet. De Vlaamse Regering neemt akte van het standpunt van de SERV.

4.3. Het advies van de Raad van State, afdeling Wetgeving

De afdeling Wetgeving van de Raad van State maakte in zijn advies van 15 april 2016, met kenmerk 59.128/3, de opmerking dat er onder 'bevoegde autoriteit' verschillende overheden in België kunnen worden verstaan. De Raad beveelt daarom aan om aan Belgische zijde te voorzien in een coördinatiemechanisme en -orgaan, zodat enerzijds, de bevoegde autoriteiten van de andere verdragspartij weten tot welke instantie zij een verzoek om inlichtingen moeten richten en, anderzijds, de federale overheid, de gemeenschappen en de gewesten onderling kunnen uitmaken op welke wijze gevolg wordt gegeven aan een concreet verzoek. De Raad stelt vast dat op 16 september 2015 hieromtrent in de schoot van het Overlegcomité een samenwerkingsakkoord in de zin van artikel 92bis van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen gesloten werd.

Het verdrag voorziet in de mogelijkheid dat de bevoegde autoriteiten bepaalde aanlegenheden in onderlinge overeenstemming regelen. De Raad van State merkt op dat akkoorden die enkel voorzien in de administratieve en technische uitvoering van een verdrag en slechts beogen om de in het verdrag opgenomen rechten en verplichtingen uitvoerbaar te maken louter 'executive agreements' zijn, die geen instemming van de Wetgevende Kamers behoeven. Indien de akkoorden wel autonome regelingen inhouden, die nieuwe rechten en verplichtingen met zich meebrengen voor de overheden of de burgers dienen deze akkoorden als verdragen te worden beschouwd. Dergelijke akkoorden dienen de geëigende procedure voor het sluiten van een verdrag te volgen. Telkens zulke akkoorden worden gesloten, zal moeten worden nagegaan of het niet om een verdrag gaat.

De Raad geeft ter informatie aan dat in het kader van het federale wetsontwerp tot instemming met het verdrag werd opgemerkt dat de bijzondere regeling die bepaalde entiteiten genieten inzake bronheffing bij dividenden vragen doet rijzen in het licht van het gelijkheidsbeginsel en de staatssteunregeling.

Ten slotte geeft de Raad van State aan dat in het verdrag niet uitdrukkelijk verwezen wordt naar het protocol dat daarbij is gevoegd en waarvan de bepalingen een integrerend deel van het verdrag vormen. Er dient met dit protocol te worden ingestemd zodat het opschrift en artikel 2 van het ontwerp moeten worden aangepast.

De Vlaamse Regering reageert als volgt op dit advies van de Raad van State.

De Vlaamse Regering neemt akte van de opmerkingen van de Raad van State in verband met het interfederaal samenwerkingsakkoord en de gerezen vragen omtrent de verschillende wijzen van belasten van dividenden.

De opmerking betreffende de akkoorden die in onderlinge overeenstemming tussen de bevoegde autoriteiten kunnen gesloten worden, zal meegenomen worden in het kader van uitvoeringsonderhandelingen.

Het instemmingsartikel en het opschrift werden aangepast overeenkomstig de suggestie van de Raad van State.

II. TOELICHTING BIJ DE ARTIKELEN

1. De overeenkomst

Artikel 1 bepaalt dat de overeenkomst van toepassing is op personen die inwoner zijn van één of van beide overeenkomstsluitende staten.

Artikel 2 geeft een overzicht van de belastingen waarop de overeenkomst van toepassing is. Voor België is dit van toepassing op de personenbelasting, de vennootschapsbelasting, de rechtspersonenbelasting en de belasting van niet-inwoners, met inbegrip van de voorheffingen, de opcentiemen op die belastingen en voorheffingen.

De overeenkomst is ook van toepassing op alle identieke of in wezen soortgelijke belastingen die na de datum van ondertekening, naast of in de plaats van de bestaande belastingen worden geheven. De bevoegde overheden van de verdragspartijen zullen elkaar op het einde van elk jaar in kennis stellen van belangrijke wijzigingen in hun regelgeving inzake belastingen.

Artikel 3 geeft een reeks definities, onder meer een definitie van de verdragsluitende staten, hun grondgebied, de bedoelde rechtssubjecten, de bevoegde overheid en het internationale vervoer. De bevoegde autoriteit voor België is naar gelang het geval de minister van Financiën van de Federale Regering en/of van de Regering van een Gewest en/of van een Gemeenschap, of diens gemachtigde vertegenwoordiger.

Artikel 4 is gewijd aan inwoners van de verdragspartijen. Het betreft iedere persoon die ingevolge de wetgeving van elke partij, aldaar aan belasting is onderworpen op grond van zijn of haar woon- of verblijfplaats, plaats van oprichting of leiding, of enige andere soortgelijke omstandigheid, en omvat eveneens die verdragspartij en elk politiek onderdeel of plaatselijke gemeenschap daarvan. De term omvat echter niet personen die in die verdragsstaat alleen aan belasting zijn onderworpen op basis van inkomsten uit in die staat gelegen bronnen of van al-

daar gelegen vermogen. Er geldt een aparte regeling voor personen die inwoner zijn van beide verdragspartijen.

Artikel 5 betreft de vaste inrichting van een onderneming.

De volgende artikelen hebben respectievelijk betrekking op inkomsten uit onroerende goederen, relevant voor de onroerende voorheffing waarvoor de Vlaamse overheid bevoegd is (artikel 6), ondernemingswinst (artikel 7), zeevaart, luchtvaart en laadkisten (artikel 8), afhankelijke ondernemingen (artikel 9), dividenden (artikel 10), interest (artikel 11), royalty's (artikel 12), vermogenswinst (artikel 13), inkomsten uit een dienstbetrekking (artikel 14), inkomsten uit tantièmes (artikel 15), inkomsten van artiesten en sportbeoefenaars (artikel 16), pensioenen en sociale zekerheidsuitkeringen (artikel 17), inkomsten uit overheidsfuncties (artikel 18), betalingen aan studenten (artikel 19), offshore-activiteiten (artikel 20) en andere inkomsten (artikel 21).

Artikel 22 bevat een reeks maatregelen die in Noorwegen, respectievelijk in België, moeten worden toegepast tot het voorkomen van een dubbele belasting.

Artikel 23 (non-discriminatie) bevat een clausule van nationale behandeling van personen en bedrijven. Inwoners of bedrijfszetels van de ene verdragspartij mogen niet minder gunstig worden behandeld dan die van de andere verdragspartij. Deze behandeling is van toepassing op belastingen van elke soort en benaming.

Artikel 24 houdt een regeling voor onderling overleg in, hetzij een eenzijdige regeling, hetzij een met wederzijdse instemming van de verdragspartijen. Elke persoon die van oordeel is dat de maatregelen van een verdragspartij of van beide verdragspartijen leiden tot een belastingheffing die in strijd is met verdragsbepalingen, kan, binnen de drie jaar nadat hij in kennis is gesteld van de maatregel, het bezwaar voorleggen aan de bevoegde overheid van de overeenkomstsluitende staat waarvan hij inwoner is of de nationaliteit bezit.

Artikel 25 regelt de uitwisseling van inlichtingen. De gegevensuitwisseling wordt niet beperkt door artikelen 1 en 2 (artikel 25, §1).

De inlichtingen worden op dezelfde manier geheim gehouden als die welke onder de nationale wetgeving zijn verkregen. Zij worden slechts verstrekt aan de bevoegde personen of overheden die de inlichtingen enkel gebruiken voor officiële doeleinden. Deze personen of overheden mogen melding maken van de inlichtingen tijdens openbare rechtszittingen of in rechterlijke beslissingen (artikel 25, §2).

In geen geval mag dit verdragsartikel zo worden uitgelegd dat het een verdragspartij de verplichting zou opleggen: 1° om administratieve maatregelen te treffen in afwijking van de wetgeving en de administratieve praktijk van deze of gene partij; 2° om inlichtingen te verstrekken die niet verkrijgbaar zijn volgens de wetgeving of de normale gang van de administratieve werkzaamheden van deze of gene partij; en 3° om inlichtingen te verstrekken die een handels-, bedrijfs-, nijverheids- of beroepsgeheim of een handelswerkwijze onthullen of in strijd zouden zijn met de openbare orde (artikel 25, §3).

De aangezochte staat stelt alles in het werk om de gevraagde informatie te verkrijgen, zelfs wanneer hij die inlichtingen niet nodig heeft voor zijn eigen belastingheffing. In geen geval kunnen de beperkingen zo worden uitgelegd dat ze een verdragspartij toestaan het verstrekken van gegevens te weigeren met als enige motivering dat die inlichtingen niet van binnenlands belang zijn (artikel 25, §4).

Paragraaf 5 maakt de uitwisseling van welbepaalde inlichtingen, meer bepaald bankgegevens, mogelijk, zelfs wanneer de belastingwetgeving of de administra-

tieve praktijk van een overeenkomstsluitende staat niet toestaat dat bewuste inlichtingen worden ingewonnen en verstrekt.

De overeenkomstsluitende staten verlenen elkaar bijstand voor de betekening en de invordering van hun belastingvorderingen. Bijstand inzake de invordering van niet door artikel 2 beoogde belastingen, kan worden geregeld door bijzondere akkoorden (artikel 26).

De verdragsbepalingen tasten in geen geval de fiscale voorrechten aan die leden van diplomatieke vertegenwoordigingen en consulaire posten genieten. De overeenkomst is niet van toepassing op internationale organisaties, hun organen of ambtenaren, noch op personen die lid zijn van diplomatieke zendingen of consulaire posten van een derde staat (artikel 27).

De overeenkomst treedt in werking op de datum van de laatste kennisgeving waarbij de ene verdragspartij aan de andere partij meldt dat haar interne procedure is beëindigd. Voor de toepassing van de verdragsbepalingen wordt een onderscheid gemaakt tussen bij de bron verschuldigde belastingen op inkomsten, andere belastingen geheven of gevestigd naar het inkomen en belastingen naar het vermogen (artikel 28, §§1 en 2).

De overeenkomst van 14 april 1988 tussen het Koninkrijk België en het Koninkrijk Noorwegen tot het vermijden van dubbele belasting en tot het voorkomen van het ontgaan van belasting inzake belastingen naar het inkomen en naar het vermogen, zoals gewijzigd door het protocol van 10 september 2009 wordt beëindigd vanaf de datum van toepassing van deze overeenkomst (artikel 28, §3).

De overeenkomst blijft van kracht tot een overeenkomstsluitende staat haar opzegt (artikel 29).

2. Het bijhorende protocol

Bij de ondertekening zijn de ondertekenaars bepalingen overeengekomen die een integrerend deel van de overeenkomst vormen. Van de tien paragrafen van dit protocol zijn er twee bijzonder relevant voor de Vlaamse overheid, namelijk paragraaf 3 en paragraaf 10.

De derde paragraaf stelt dat met een inwoner van een verdragspartij ook een pensioenfonds is bedoeld dat gevestigd is in een verdragspartij.

De tiende paragraaf van het protocol betreft artikel 24 over de regeling van geschillen. Indien Noorwegen na de datum van ondertekening van deze overeenkomst een arbitragebepaling opneemt in een van haar DBV, dan moeten de Noorse autoriteiten de Belgische autoriteiten schriftelijk in kennis brengen daarvan en de onderhandelingen starten met het oog op het invoegen van zo'n bepaling in de voorliggende overeenkomst.

De andere paragrafen betreffen vooral inkomsten uit dienstbetrekking (artikel 14), tantièmes (artikel 15), pensioenen (artikel 17) en andere inkomsten en maatregelen tot het vermijden van dubbele belasting (artikelen 21 en 22).

De authentieke tekst van overeenkomst en het protocol is opgemaakt in het Engels. Daarom wordt daarnaast ook een Nederlandse vertaling aan het Vlaams Parlement voorgelegd.

De minister-president van de Vlaamse Regering,
Vlaams minister van Buitenlands Beleid en Onroerend Erfgoed,

Geert BOURGEOIS

De Vlaamse minister van Begroting, Financiën en Energie,

Bart TOMMELEIN

Voorontwerp van decreet houdende instemming met de overeenkomst tussen het Koninkrijk België en het Koninkrijk Noorwegen tot het vermijden van dubbele belasting inzake belastingen naar het inkomen en tot het voorkomen van het ontduiken van belasting, ondertekend te Oslo op 23 april 2014.

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Buitenlands Beleid en Onroerend Erfgoed en de Vlaamse minister van Begroting, Financiën en Energie;

Na beraadslaging,

BESLUIT:

De Vlaamse minister van Begroting, Financiën en Energie is ermee belast, in naam van de Vlaamse Regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt:

Artikel 1. Dit decreet regelt een gemeenschaps- en gewestaangelegenheid.

Art. 2. De overeenkomst tussen het Koninkrijk België en het Koninkrijk Noorwegen tot het vermijden van dubbele belasting inzake belastingen naar het inkomen en tot het voorkomen van het ontduiken van belasting, ondertekend te Oslo op 23 april 2014, zal volkomen gevolg hebben.

Brussel,

De minister-president van de Vlaamse Regering,
Vlaams minister van Buitenlands Beleid en Onroerend Erfgoed

Geert BOURGEOIS

De Vlaamse minister van Begroting, Financiën en Energie,

Annemie TURTELBOOM

ONTWERP VAN DECREET

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Buitenlands Beleid en Onroerend Erfgoed en de Vlaamse minister van Begroting, Financiën en Energie;

Na beraadslaging,

BESLUIT:

De Vlaamse minister van Begroting, Financiën en Energie is ermee belast, in naam van de Vlaamse Regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt:

Artikel 1. Dit decreet regelt een gemeenschaps- en gewestaangelegenheid.

Art. 2. Zullen volkomen gevolg hebben:

- 1° de overeenkomst tussen het Koninkrijk België en het Koninkrijk Noorwegen tot het vermijden van dubbele belasting inzake belastingen naar het inkomen en tot het voorkomen van het ontduiken van belasting, ondertekend te Oslo op 23 april 2014;
- 2° het protocol bij de onder 1° bedoelde overeenkomst, ondertekend te Oslo op 23 april 2014.

Brussel, 17 juni 2016.

De minister-president van de Vlaamse Regering,
Vlaams minister van Buitenlands Beleid en Onroerend Erfgoed,

Geert BOURGEOIS

De Vlaamse minister van Begroting, Financiën en Energie,

Bart TOMMELEIN